

Het was weer Allerzielen, 2 november. Daags te voren werd het thuis herdacht, vooral daar, waar het afgelopen jaar iemand gestorven was. Maar op de dag zelf, wordt het in de namiddag op de begraafplaats ofwel op het kerkhof gevierd. s' Middags stroomden ze van alle kanten toe om hun dierbare doden te gedenken. Mannen en vrouwen, rijken en armen, burgers en buitenlui (boeren). Alles liep door elkaar, soms zoekend, totdat ze het graf van hun overleden familielid hadden gevonden.

Don Pedro, de vorige burgemeester van het dorp, was ook gekomen om het graf van zijn dierbare overleden vrouw te bezoeken. Hij had een bos prachtige orchideeën meegebracht en zette deze op het graf van zijn overleden vrouw. Hij was bedroefd en voelde zich eenzaam. Die langs kwamen stonden even stil en keken met bewondering naar de bos prachtige orchideeën.

Ook Juan Mamani, een boer van het land en tevens een harde werker met knoestige handen, had de plaats gevonden waar ze een paar maanden geleden zijn vrouw Maria hadden begraven. Hij had een bord met rijst en er boven op een spiegelei klaar gemaakt en meegenomen. Met alle zorgvuldigheid had hij het gebakken, want hij wist dat Maria zijn overleden vrouw daar zoveel van hield.

Voorzichtig plaatste hij het bord met rijst op het graf en bad op zijn manier. "Lieve God, Maria is niet meer bij mij. Mag ik eens, wanneer ik boven kom weer bij haar gaan zitten. Ik voel me zo eenzaam. Help mij. Amen." Hij kon niet meer zeggen, want hij had alles al gezegd.

Het begon te schemeren. Langzaam verlieten allen de graven van hun dierbaren en gingen huiswaarts. Bij de laatsten hoorden ook onze oud-burgemeester don Pedro en onze vriend Juan Mamani. Van verre had de oud-burgemeester gezien hoe Juan heel devoot het bord met rijst op het graf van zijn overleden vrouw had neergezet. Toen hij Juan passeerde en deze hem met alle eerbied begroette, vroeg hij: "Juan, wanneer komt jouw vrouw die rijst opeten?" Juan schrok van deze woorden, want de burgemeester had nog nooit een woord tot hem gericht. En hoe wist hij dat hij Juan heette. Maar na een ogenblik herstelde Juan zich en zei: "Mijnheer de Burgemeester, con todo respeto (= met alle eerbied). Wanneer uw vrouw naar hier komt om aan úw orchideeën te ruiken, dan komt mijn vrouw Maria het bord met rijst opeten."

Hoe het verder met die twee is afgelopen, vertelt het verhaal niet. Maar onze les is: **“MAAK NOOIT IEMAND BELACHELIJK EN RESPECTEER JE EVENMENS, OOK AL IS EN DOET HIJ ANDERS DAN JIJ**

uit: *Het zal je maar gebeuren* [deel 2] / door
pater Jaime Postma, augustijn

Eindhoven: Provinciaal Orde der Augustijnen
Augustijnendreef 15, 5611 CS Eindhoven